

ΟΜΗΡΟΣ

Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοὺς ἐπέεικελ' Ἀχιλλεύ,
ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλω
οὐτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὐτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι
πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
ὄφρον τ' ἄσσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ,
ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
τὰ φρονέων, ὃ μοι οὐτι θεοὶ γόνον ἐξετέλει
ἔξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σε παῖδα, θεοὺς ἐπέεικελ' Ἀχιλλεύ,
ποιεῦμην, ἵνα μοὶ ποτ' ἀεικέα λογιὼν ἀμύνης.
ἀλλ' Ἀχιλλεύ, δάμασον θυμὸν μέγαν.
(I 485—96)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Ἑρμῆν

Ἥφους γεγυνώς μέσφ' ἤματι ἐγκαθάριζεν,
ἐσπέριος βούς κλέψεν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
τετραδί τῇ προτέρῃ τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα!
Ὡς καὶ ἐπεὶ δὴ μητρὸς ἅπ' ἀθανάτων θόρε γυῖον
οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
ἀλλ' ὃ γ' ἀναΐξας ζῆτει βόας Ἀπόλλωνος
οὐδὲν ὑπερβαίων ὑψηρεφές ἀντροῖο.
(17—23)

θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν αἶδεν
ἔξ αὐτοσχεδῆς πειρώμενος, ἥντε κοῦροι
ἡδύται θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσι.
(54—6)

ἄφραστ' ἡδ' ἀνόητα διέπλεκε, θαυματὰ ἔργα,
συμμίσγων μυρτιάς καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
(80—1)

ὦ γέρον ὅς τε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος
ὧμους,
ἦ πολυοιήσεις εὐτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσι.
(89—90)

Ὅδμή δ' ἱμερόεσσα δι' οὐρεος ἡγαθέοιο
κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναῦποδα δόσχετο
ποίη.
(231—2)

Τὸν δ' ὥς ἐνόησε Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱὸς
χωόμενον περὶ βουσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ(α).
(235—7)

Ὡ παῖ ὅς ἐν λίκνῳ κατάκειται, μὲννέ μοι βούς
θαῖττον' ἐπὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθα οὐ κατὰ κόσμον
(254—5)

οὐκ ἶδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλον μῦθον ἄκουσα
(263)
ὑπνος ἐμοὶ γε μέμνηε καὶ ἡμετέρης γάλα
μητρὸς,
σπάργανά τ' ἄμφ' ὥμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ
λοετρά.
(267—8)
χθὲς γενόμεν, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.
(273)

Θάρσει σπαργανῶτα Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱέ-
εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἱφθίμα κάρηνα
τούτοις οἰωνοῖσι· σὺ δ' αὐθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.
Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὐτ' ἀνόρουσε θοῶς Κυλλήνιος
Ἑρμῆς
σπουδῇ ἰών· ἄμφω δὲ παρ' οὐατα χερσὶν εἰώθει,
σπάργανον ἄμφ' ὥμοισιν ἐελμένους...
(301—6)

...παῖδα νέον γεγαῶτα φνὴν κήρυκος ἔχοντα.
(331)

Πῶς ἐδύνω δολομήτα δύω βόε δειροτομήσαι,
ὧδε νεογνὸς ἑὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἐγὼ γε
θαυμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος.
(405—7)

θαυμασίην τήνδε νειήφατον ὕσαν ἀκοῦω.
(443)

τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμικχανέων μελεδώνων,
τίς τρίβος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα
πᾶρεσιν
εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ἥδυμον ὕπνον
ἐλέσθαι.
καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσι
ὀπηδός,
τῇσι χοροὶ τε μέλουσιν καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς
καὶ μολπὴ τεθαλυῖα καὶ ἱμερόεις δρόμος
αὐτῶν
ἀλλ' οὐ ποτὶ μοι ὧδε φρεσὶν ἄλλο μέλησεν
οἷα νέων θαλῆς ἐνδέξια ἔργα πέλονται.
(448—54)

ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει καθαρίζειν,
μέλπεο καὶ καθάριζε καὶ ἀγλαίας ἀλέγυνε
(475—6)
εὐμόλπει μετὰ χερσὶν ἔχων λιγυφώνων ἐταίρην.
(478)

κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς
Λητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς ἀναΐξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
πλήκτρῳ ἐπειροῖτιζε κατὰ μέλος, ἢ δ' ὑπὸ
νέφθην
σμερδαλέον κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν
αἶσεν.
(499—502)

BYZANTINΗ ΠΟΙΗΣΗ

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιον σταύρω-
σιν, εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν τοῦ γένους τῶν
ἀνθρώπων καταδεξάμενος καὶ τῷ καλῷ τοῦ
Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς, τοὺς σαυτοῦ δα-